Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 15 kwietnia 1875.

42.

Ustawa z dnia 30 marca 1875,

o zmianie ustawy z dnia 11 maja 1871 (Dz. u. p. Nr. 39).

Za zgodą obu Izb Rady państwa zmieniam §. 1 ustawy z dnia 11 maja 1871 (Dz. u. p. Nr. 39) i stanowię co następuje:

§. 1.

Karty osobowe przedsiębiorstw tramwajowych, pośredniczących tylko w obrocie miejscowym, t. j. takich, które wykonywają swój przemysł tylko w obrębie jednej gminy i w obwodzie jednomilowym od granicy tego obrębu, uwalnia się warunkowo od opłat [pozycya 48 lit. *b)* taryfy ustawy z dnia 13 grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89] nawet wtedy, gdy najwyższa cena, którą przedsiębiorstwo pobiera za przewiezienie osoby, wynosi więcej niż 20 centów.

§. 2.

Upoważnia się zarząd skarbowy, ażeby przedsiębiorstwa takie uwolnił od opłat jeszcze zalegających, które na mocy dawniejszych przepisów należały się od kart osobowych.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od chwili ogłoszenia, poleca się ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30 marca 1875.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Pretis** r. w.

43.

Ustawa z dnia 31 marca 1875,

o urządzeniu urzędów miar i wag.

§. 1.

Urzędy miar i wag, które na mocy artykułu XI Porządku miar i wag z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 ex 1872) zajmować się mają sprawdzaniem i cechowaniem miar, ciężarków, wag i wszelkich narzędzi do mierzenia, w obrocie publicznym używanych, są zakładami rządowemi.

Takowe będą ustanawiane zwyczajnie w siedzibie władzy rządowej. Zakłady do szczególnych gałęzi sprawdzania, mianowicie zaś do sprawdzania beczek, można ustanawiać w miarę potrzeby także w innych miejscach.

§. 2.

Każdy urząd miar i wag składa się zwyczajnie z dwóch członków: z przełożonego, do którego należy ogólny kierunek czynności i z wagmistrza.

W urzędach miar i wag, znajdujących się w siedzibie inspektorów wag i miar (§. 3), urząd przełożonego będzie sprawował bezpośrednio inspektor miar i wag; w innych miejscach urząd ten nadany będzie jednemu z urzędników rządowych, jako poboczny, za wynagrodzeniem a gdzieby takiego urzędnika nie było, innej zaufanej osobie.

Z wyjątkiem urzędów miar i wag, znajdujących się w siedzibie inspektorów miar i wag, wagmistrze mianowani będą zwyczajnie za kontraktem służbowym; mają oni podczas sprawowania urzędu znaczenie osób urzędowych i podlegają przepisom służbowym, które dla nich będą wydane.

Te tylko osoby mogą być zamianowane wagmistrzami, które przełożony inspektor miar i wag, po odbytym z niemi egzaminie, uzna za zdatne pod względem technicznym i tę ich zdatność poświadczy.

W razie potrzeby można pomnożyć służbę techniczną i przydać do niej rachmistrza.

§. 3.

Wykonywanie nadzoru nad czynnościami urzędów miar i wag jest rzeczą władzy administracyjnej i inspektorów miar i wag.

Inspektorowie miar i wag są urzędnikami rządowymi, podlegają naczelnikowi krajowemu, pośrednio ministrowi handlu, i będą mianowani zwyczajnie po jednym na każdy kraj. Mniejsze kraje mogą być połączone ze sobą lub z większym krajem w jeden okrąg nadzorczy.

Inspektorowie miar i wag mają prawo dawać polecenia urzędom miar i wag swego okręgu, w sprawach technicznych.

§. 4.

Takie gałęzie sprawdzania miar i wag, które wymagają szczególnej znajomości rzeczy i zręczności, mogą być zachowane wyłącznie niektórym tylko urzędom miar i wag.

§. 5.

Koszta zaprowadzenia i utrzymania urzędów miar i wag ponosi państwo, i dla tego też ono pobiera opłaty do tychże wpływające.

§. 6.

Sprawowanie czynności urzędów miar i wag i obowiązki służbowe inspektorów miar i wag, jakoteż ich stosunek do władz i komisyi głównej miar i wag, wszystko to urządzone będzie na mocy osobnych przepisów wykonawczych.

§. 7.

Gminne urzędy miar i wag obecnie istniejące, pełnić będą nadal czynności w granicach służącego im upoważnienia aż do dnia 31 grudnia 1875, podług przepisów dotychczas obowiązujących.

Od tego terminu ustają czynności gminnych urzędów miar i wag i wyłącznie tylko rządowe urzędy miar i wag, które miejsce tamtych zajmą, będą sprawdzały miary i wagi.

§. 8.

Ustawa niniejsza nie narusza służącego gminom na mocy prawodawstwa gminnego nadzoru policyjnego nad miarami i wagami.

§. 9.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi handlu, ministrowi spraw wewnętrznych i ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 31 marca 1875.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Lasser** r. w. **Chlumecky** r. w. **Pretis** r. w.

44.

Ustawa z dnia 1 kwietnia 1875,

pozwalająca na połączenie kilku realności położonych w Czechach z powiernictwem księcia Fryderyka Augusta Aleksandra Beaufort-Spontin.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Pozwala się, ażeby powiernictwo najstarszej linii księcia Fryderyka Augusta Aleksandra Beaufort-Spontin, realności poniżej wyszczególnione, które posiadacz powiernictwa, Alfred książę Beaufort-Spontin, zakupił w Czechach, wyłożywszy na to kapitały powiernicze, nabyło w miejsce kapitałów powierniczych, na kupno wyłożonych, i ażeby realności te wcielone zostały do rzeczonego powiernictwa najstarszej linii:

a) Las Hirtwiese, położony w okręgu sądowym Petschauskim, zapisany w tabuli krajowej prażskiej, księga główna *S*, tom XXXIX, ark. 167 (wartości szacunkowej 180.897 zł. 54 c.);

b) dobra Gängerhof w obwodzie Chebskim, zapisane w tabuli krajowej prażskiej, księga główna *G*, tom. XXXV, ark. 329 (wartości szacunkowe 32.185 zł. 57 c.);

c) gospoda w mieście Theusing Nr. 7 z polami ornemi i łąkami, zapisana w księdze gruntowej gminy Theusing Nr. I, ark. 2 (wartości szacunkowej 18.210 zł.);

d) młyn zamkowy na przedmieściu Theusing Nr. 26 z łąkami i ogrodem, zapisany w księdze gruntowej gminy Theusing Nr. I, ark. 283 (wartości szacunkowej 6.462 zł. 60 c.).

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poleca się ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 1 kwietnia 1875.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Glaser** r. w.

45.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 3 kwietnia 1875,

tyczące się urządzenia i sprawowania czynności urzędów miar i wag w wykonaniu ustawy z dnia 31 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 43).

I. Przepisy ogólne tyczące się urzędów miar i wag.

§. 1.

Zadaniem urzędów miar i wag jest sprawdzać miary, ciężarki, wagi i wszelkie inne narzędzia do mierzenia, które na mocy przepisów prawnych podlegają cechowaniu, gdy w obrocie publicznym mają być używane, a do sprawdzania których są upoważnione, to jest badać czy są zrobione podług przepisów, bez względu zkąd pochodzą i, jeżeli będą czyniły zadosyć przepisom, uwierzytelniać takowe zapomocą cechy.

§. 2.

Sposób postępowania z temi przedmiotami, do których odnosi się Porządek miar i wag z dnia 23 lipca 1871, jakoteż z temi, któreby później musiały podlegać sprawdzeniu, określają przepisy wydane przez c. k. komisyą główną miar i wag, mianowicie Porządek sprawdzania miar i wag i taryfa opłat za sprawdzanie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 71), instrukcya dla urzędów miar i wag z dnia 19 grudnia 1872, jakoteż wydane w tej mierze lub jeszcze wydać się mające postanowienia dodatkowe i wkłada się na urzędy miar i wag obowiązek, aby takowe jak najściślej wykonywały.

§. 3.

Miejsca, w których urzędy miar i wag ustanowione być mają, wyznacza minister handlu po zniesieniu się z władzą administracyjną krajową i komisyą główną miar i wag. W rozporządzeniu, tyczącem się ustanowienia urzędu miar i wag, określić zarazem należy rozciągłość upoważnień, które mają mu być nadane i ustanowienie urzędu miar i wag ogłosić niezwłocznie za pośrednictwem władzy krajowej we właściwej gazecie krajowej i w dzienniku ustaw krajowych, wyszczególniając przedmioty, do których sprawdzania i cechowania tenże jest upoważniony.

§. 4.

Sprawdzanie i cechowanie ciężarków ścisłych i wag ścisłych, alkoholometrów, cukromierzy i gazomierzy, jest właściwie rzeczą tylko tych urzędów miar i wag, które znajdują się w siedzibie inspektorów miar i wag. W razie potrzeby jednak i inne urzędy miar i wag mogą być do tego w równej mierze upoważnione.

§. 5.

C. k. komisya główna miar i wag utrzymuje księgę do zapisywania w niej wszystkich urzędów miar i wag, ich upoważnień i cech, i po przeprowadzeniu organizacyi prześle wszystkim władzom administracyjnym krajowym, inspektorom miar i wag, tudzież urzędom miar i wag wykaz, na podstawie tych zapisków sporządzony, jakoteż będzie je uwiadomiała półrocznie o wszelkich zmianach, jakieby później zaszły w stosunkach urzędów miar i wag.

§. 6.

Istniejące obecnie gminne urzędy miar i wag (urzędy cymentnicze, osobni cymentnicy) będą załatwiały czynności co do tych przedmiotów, do których odnosi się „Instrukcya" dla urzędów cymentniczych z roku 1858, podług dotychczasowych przepisów aż do dnia 31 grudnia 1875, o ile Porządek miar i wag z dnia 23 lipca 1871 i przepisy przejściowe do Porządku sprawdzania (§§. 89 do 93), jakoteż wydane w tej mierze przepisy dodatkowe nie zawierają odmiennego postanowienia.

Od powyższego terminu ustają czynności gminnych urzędów miar i wag, jakoteż osobnych urzędników miar i wag, o czem władza administracyjna krajowa poda do wiadomości co potrzeba.

II. Poczet osób i załatwianie czynności w urzędach miar i wag.

§. 7.

Poczet osób w każdym urzędzie miar i wag składa się zwyczajnie z dwóch członków: z przełożonego i wagmistrza. Według potrzeby można przydać jeszcze jednego lub więcej wagmistrzów czyli też pomocników wagmistrza, osobnego rachmistrza, sługę itd.

§. 8.

W urzędach miar i wag, znajdujących się w siedzibie inspektorów miar i wag, urząd przełożonego będzie sprawował bezpośrednio inspektor miar i wag.

W innych urzędach miar i wag naczelnik krajowy nada jednemu z urzędników rządowych, urząd ten jako poboczny, za wynagrodzeniem, gdyby zaś takiego urzędnika nie było, innej zaufanej osobie.

Gdyby osoba przełożonego, w taki sposób zamianowanego, miała być zmieniona, za każdym razem niezwłocznie zawiadomić o tem należy przełożonego inspektora miar i wag.

§. 9.

Przełożony obowiązany jest kierować ogólnie czynnościami, mieć dozór nad niemi w szczególności zaś utrzymywać także korespondencyą.

On rozstrzyga spory pomiędzy innymi członkami urzędu miar i wag a publicznością.

Przełożony zachowuje urzędowe miarowzory do kontroli od których drugi klucz ma wagmistrz a gdzie jest więcej wagmistrzów, ten z nich, który jest

stopniem najstarszy i za bezpieczne ich zachowywanie przełożony jest odpowiedzialny.

Gdzieby nie zamianowano osobnego rachmistrza, czynności jego będzie załatwiał przełożony podług szczegółowych instrukcyj.

§. 10.

Do urzędu wagmistrza należy właściwa czynność sprawdzania i cechowania i w ogóle wykonywanie wszelkich robót technicznych, jakie w urzędzie miar i wag zdarzyć się mogą.

Przysięga on, że obowiązki swego urzędu będzie wykonywał wiernie, i na nim cięży cała odpowiedzialność za ścisłe wykonywanie podług przepisów wszelkich czynności sprawdzania miar i wag, jakie w urzędzie zdarzyć się mogą.

Pomocnicy, przydani wagmistrzowi do wyręki i posługi w pracach do niego należących, czynią to pod odpowiedzialnością wagmistrza.

Jeżeli w urzędzie miar i wag jest więcej wagmistrzów, każdy jest odpowiedzialnym za czynności, do których przeznaczy go przełożony.

Wagmistrze, mianowani za kontraktem, podlegają, póki się kontrakt nie skończy, przepisom służbowym, tyczącym się urzędników rządowych w ogólności.

§. 11.

Wagmistrz zachowuje miarowzory podręczne i cechy i obowiązany jest zamykać takowe starannie w czasie gdy nie są używane. Nie ma prawa starać się samowładnie o odnowienie cech, gdy się popsują, lecz powinien w takim przypadku zawiadomić przełożonego i złożyć mu cechy.

Takowe odesłane będą inspektorowi miar i wag, który wyda nowe cechy a stare zniszczy.

Wagmistrz jest za to odpowiedzialny, ażeby miarowzory podręczne nie różniły się od miarowzorów do kontroli bardziej, niż to jest dozwolone. W tym celu porównywać powinien takowe najmniej raz na rok z wzorami kontroli i posyłać inspektorowi miar i wag pisemne uwiadomienie o stanie rzeczy, podpisane przez przełożonego. Gdyby się okazały większe różnice niż to jest dozwolone, postarać się należy niezwłocznie o poprawienie podług istniejących przepisów (Instrukcya, rozdział I, Nr. 4).

Nadto wagmistrz mieć powinien pod swoim dozorem wagi, jakoteż wszystkie inne przyrządy pomocnicze techniczne i starać się ma aby zawsze były tak dobre jak to jest do używania ich potrzebne.

Przepisy powyższe pod względem rewizyi miarowzorów podręcznych stosowane będą odpowiednio do wag.

§. 12.

Na prośbę zwierzchności gminnej wagmistrz obowiązany jest, gdy mu to przełożony poleci, nieść za stosownem wynagrodzeniem pomoc techniczną urzędnikom, odbywającym rewizye policyjne wag, miar i ciężarków itd. w obrocie używanych. Podobnież gdyby spostrzegł wykroczenia przeciwko przepisom o cechowaniu i powtórnem cechowaniu miar, ciężarków i wag itd. w obrocie publicznym używanych, obowiązany jest uczynić doniesienie.

§. 13.

Wagmistrzów i pomocników wagmistrza mianuje naczelnik krajowy na wniosek inspektora miar i wag.

§. 14.

Na wykonywanie swoich czynności może urząd miar i wag wyznaczyć pewne dnie i godziny. Takowe podać należy w stósownym sposobie do wiadomości powszechnej. Do zajmowania się osobno czynnościami urzędowemi po za obrębem siedziby urzędu miar i wag, potrzebne jest za każdym razem pozwolenie przełożonego. Jeżeli miejsce owe jest już siedzibą urzędu miar i wag, upoważnionego do takiejże czynności urzędowej, albo jeżeli leży poza granicami okręgu inspektora, pozwolenie nie będzie udzielone.

Do wykonywania stale pewnych czynności sprawdzania w zakładach przemysłowych (np. sprawdzania beczek w browarach itd.) potrzeba pozwolenia inspektora miar i wag.

§. 15.

Świadectwa sprawdzenia itd. przedmiotów, poddanych postępowaniu w urzędzie miar i wag, podpisuje wagmistrz. Należytości odbiera rachmistrz, gdzie takowy jest ustanowiony, w innym przypadku przełożony, lub ten kto mocą instrukcyi do odbierania jest upoważniony, i ten odebraną opłatę na świadectwie pokwituje i zaopatrzy świadectwo w cechę. Za ukazaniem pokwitowanego i ocechowanego świadectwa wydane zostaną przedmioty, których się ono tyczy.

Pobieranie opłat za zamiejscowe czynności sprawdzania, jakoteż wydawanie świadectw w takich przypadkach, może być zostawione wagmistrzowi.

§. 16.

Urząd rachmistrza nadany będzie, o ile to być może, jednemu z miejscowych urzędników kasowych lub rachunkowych jako urząd poboczny za wynagrodzeniem. Na znoszenie się jego ze stronami w dniach urzędowania (§. 14) wyznaczyć należy stałe godziny urzędowe i takowe podać do powszechnej wiadomości.

Rachmistrz utrzymuje kasę i rachunki. Określenie sposobu tych czynności, jakoteż sposobu utrzymywania rejestrów sprawdzania, układania corocznych przeglądów czynności (rozdział I, Nr. 7 i 8 Instrukcyi dla urzędów miar i wag, z dnia 19 grudnia 1872) i utrzymywania inwentarza będzie rzeczą osobnej instrukcyi.

Sporządzone podług przepisów i zaopatrzone w dowody rachunki dochodów i wydatków urzędów miar i wag posyłać należy c. k. komisyi głównej miar i wag do sprawdzenia.

§. 17.

Zażalenia tyczące się wykonywania czynności urzędu miar i wag rozstrzyga starostwo powiatowe, w wyższej instancyi władza krajowa, po zasięgnięciu opinii inspektora miar i wag; co do urzędów w miejscach, mających własny statut, rozstrzyga władza krajowa pierwszej instancyi z zastrzeżeniem odwołania się do ministerstwa handu.

III. Sprawowanie czynności inspektorów miar i wag.

§. 18.

Zadanie inspektora miar i wag, który nadto pełni czynności przełożonego urzędu miar i wag w swojej siedzibie urzędowej (§. 8), polega w ogóle na tem, ażeby doglądał czynności urzędów miar i wag swego okręgu i czuwał iżby przepisy techniczne, tyczące się ich uregulowania, ściśle zachowywane były. Odnośnie

do podlegających mu urzędów miar i wag, ma on wszystkie te prawa i obowiązki które Porządek miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) jakoteż instrukcye przez c. k. komisyą główną miar i wag, wydane, przyznają władzom nadzorczym, o ile w tej mierze nie wyszły odmienne rozporządzenia.

§. 19.

W szczególności inspektor miar i wag zachowuje (§. 65 Porządku miar i wag) miarowzór główny, ażeby podług niego prostować miarowzory do kontroli w urzędach miar i wag. Obowiązany jest sprawdzać miarowzory do kontroli w urzędach miar i wag, najmniej co lat dziesięć, tudzież ile razy zajdzie wątpliwość co do ich dokładności i to poświadczać, równie jak uczynienie sprostowania, gdyby było potrzebne. Do czynności jakie w tej mierze będą potrzebne, używa inspektor miar i wag, przyrządów itd. urzędu miar i wag, którym kieruje a który do tego celu ma być zaopatrzony we wszystkie przybory. Narzędzia, służące wyłącznie do powyższego celu a nie potrzebne do zwyczajnych czynności sprawdzania miar i wag, zachowywać ma sam inspektor miar i wag osobiście i powinien mieć staranie o ich dobroć.

§. 20.

Inspektor miar i wag udzielać ma urzędom miar i wag swojego okręgu z urzędu lub na zapytanie potrzebną instrukcyą i polecenia, które, równie jak wszystko inne co im ma udzielić, przesyłane będą urzędom miar i wag za pośrednictwem odpowiedniego starostwa powiatowego, jeżeli nie będą udzielone ustnie na inspekcyi.

Inspektor miar i wag obowiązany jest zwiedzać peryodycznie a najmniej co dwa lata podlegające mu urzędy miar i wag osobiście, i przekonywać się o stanie lokalu, miarowzorów podręcznych i innych narzędzi do sprawdzania tudzież o toku czynności w ogóle a w szczególności czy powtórne sprawdzanie odbywa się według przepisów, i ma usuwać niezwłocznie dostrzeżone wadliwości.

Gdyby wykonanie jego poleceń pisemnych lub ustnie na inspekcyi danych, napotykało trudności, lub gdyby ich nie wykonywano pomimo ponownego przypominania, zawiadomić o tem powinien właściwe c. k. starostwo powiatowe a według okoliczności (§. 17) władzę krajową, ażeby zarządzono co potrzeba.

§. 21.

Inspektor miar i wag obowiązany jest miewać najmniej co dwa lata w swojej siedzibie urzędowej wykłady z postępowania w urzędach miar i wag i tyczących się tego przepisów, dla wagmistrzów i kandydatów do urzędów miar i wag, a na takich wykładach może używać do doświadczeń i ćwiczeń praktycznych przyborów, znajdujących się w podlegającym mu urzędzie miar i wag.

Podobnież jego jest obowiązkiem egzaminować tych, którzy mają być zamianowani wagmistrzami, a egzamin taki może odbyć się albo w obecności wagmistrza, w siedzibie urzędu miar i wag, albo, po zgłoszeniu się pierwej, w siedzibie urzędowej dozorcy miar i wag.

Do egzaminu wchodzi co następuje:

1. Znajomość rachunku liczbami całemi, ułamkami zwyczajnemi i dziesiętnemi; tudzież prawidła obliczania powierzchni, objętości i pojemności, o ile takowe są potrzebne do sprawdzania miar i wag.

2. Gruntowna znajomość systemu miar i wag metrycznych, jego podstawy i właściwości.

3. Znajomość ustaw i instrukcyj, tyczących się miar i wag a mianowicie ich sprawdzania.

4. Znajomość składu, własności i sposobu używania narzędzi do mierzenia i przyrządów używanych do sprawdzania miar i wag.

5. Znajomość własności miar, ciężarków, wag i wszelkich innych narzędzi do mierzenia, podlegających sprawdzaniu, jakoteż własności materyałów, z których te bywają robione.

6. Należyta wprawa w obchodzeniu się z przyrządami do sprawdzania miar i wag.

Można wezwać składającego egzamin, ażeby pewien czas praktykował, w urzędzie miar i wag, jeżeli to będzie potrzebne do udowodnienia znajomości rzeczy.

Do egzaminu mogą wchodzić albo wszystkie albo tylko niektóre gałęzie sprawdzania miar i wag; składającemu takowy będzie wydane świadectwo a w niem wyszczególnić należy gałęzie sprawdzania, z których go egzaminowano i do których uznano go uzdolnionym.

§. 22.

Inspektor miar i wag zwracać nieustannie powinien uwagę swoję na miary i wagi używane w jego okręgu i zawiadamiać o tem, co by się sprzeciwiało przepisom, właściwe c. k. starostwo powiatowe a względnie władzę krajową, ażeby zarządzono co potrzeba. W ogóle wspierać ma zdaniem swojem władze rządowe na ich żądanie w rzeczach tyczących się policyi miar i wag.

§. 23.

Inspektor miar i wag podlega pod względem porządkowo karnym c. k. komisyi głównej miar i wag i odbiera od niej polecenia służbowe. Gdyby miał jakie wnioski do rozporządzeń treści ogólnej, przedstawiać takowe powinien c. k. komisyi głównej miar i wag.

Od rozporządzeń c. k. komisyi głównej miar i wag, gdyby się poczytał za uciążonego takowemi, może inspektor miar i wag odwołać się do c. k. ministerstwa handlu.

§. 24.

Do końca stycznia każdego roku inspektor miar i wag złożyć ma c. k. komisyi głównej miar i wag ogólne zdanie sprawy, w którem wystawić powinien zakres swojej działalności urzędowej w roku poprzednim, mianowicie co się tyczy odbytych inspekcyj.

Przedmiotem zdania sprawy ma być także tok czynności i skład osobowy urzędów miar i wag, jakoteż stan miar i wag w okręgu dozorczym, tudzież poczynione tu postrzeżenia i poznane potrzeby i przydać do niego należy zestawienie ogólne przeglądów rocznych, które składać mają urzędy miar i wag (§. 88 porządku miar i wag), z dołączeniem podań.

§. 25.

Inspektor miar i wag ma prawo liczyć sobie za podróże służbowe dyety i koszta, stosownie do klasy swojego stopnia podług przepisów ogólnych a wykazy tych kosztów przesłać należy przed zapłaceniem należytości c. k. komisyi głównej miar i wag do zlikwidowania.

Chlumecky r. w.

46.

Ogłoszenie ministerstwa handlu z dnia 8 kwietnia 1875,

tyczące się zmiany kilku przepisów koncesyi na koleje żelazne z Duchcowa do Podmokłych.

W skutek najwyższego postanowienia z dnia 30 marca 1875 zmienia się §. 8 dokumentu koncesyi z dnia 9 lipca 1869 i §. 5 dokumentu koncesyi z dnia 20 maja 1871 i pozwala się, ażeby przedsiębiorstwo kolei żelaznej z Duchcowa do Podmokłych, wymierzając ceny przewozu podróżnych i towarów na liniach koncesyonowanych powyższemi dokumentami koncesyi, liczyło za przestrzenie ze spadkiem 1·70 i wyżej należytości podług taryfy jak za $1^1/_2$ razową długość.

Chlumecky r. w.

47.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 15 kwietnia 1875,

zawierające zmianę rozporządzeń z dnia 16 czerwca 1872 (Dz. u. p. Nr. 80) i z dnia 1 grudnia 1874 (Dz. u. p. Nr. 144), tyczących się jednostajnego przepisu o sygnałach na wszystkich kolejach żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Ze względu na ponowne przedstawienie uczynione w zbiorowem podaniu zarządów kolei austryackich z dnia 4 stycznia 1875 i z uwagi na stosunki finansowe przedsiębiorstw kolejowych, odstępuję po zniesieniu się z królewsko węgierskiem ministerstwem komunikacyi od przepisów zawartych w rozporządzeniach z dnia 16 czerwca 1872 (Dz. u. p. Nr. 80) i z dnia 1 grudnia 1874 (Dz. u. p. Nr. 144), a tyczących się obowiązkowego zaprowadzenia sygnałów zwrotnych przepisanych w §. 3, lit. *e)* i *l)*, tudzież w rozdziale VII, §§. 64—69 przepisu o sygnałach obowiązującego od dnia 1 października 1872 i zaprowadzenie tych sygnałów stosownie do powyższych postanowień przepisu o sygnałach zostawiam przedsiębiorstwom kolejowym, na których głównie cięży odpowiedzialność za bezpieczeństwo ruchu.

Ministerstwo handlu zastrzega sobie, jak się to samo przez się rozumie, zarządzenie w każdym z osobna przypadku aby sygnały zwrotne były zaprowadzone w tych miejscach, gdzieby to było potrzebne ze względu na bezpieczeństwo ruchu.

Chlumecky r. w.